

1. ВТЕЧА З ГОРМІНКРАГА МОЖЛИВА

Була чверть по полуночі, два тижні до Середзимного вечора, і тринадцятирічний хлопець ризиковано теліпався на ненадійній саморобній мотузці, що звисала з найтемнішої вежі Гормінкрага — реабілітаційного центру перевиховання небезпечних чорномагійних чаклунів.

(Це, до речі, довга й кумедна назва для тюрми, і не просто якоїсь там старої тюрми, а найнадійнішої і найнепрístupнішої в'язниці в диких лісах).

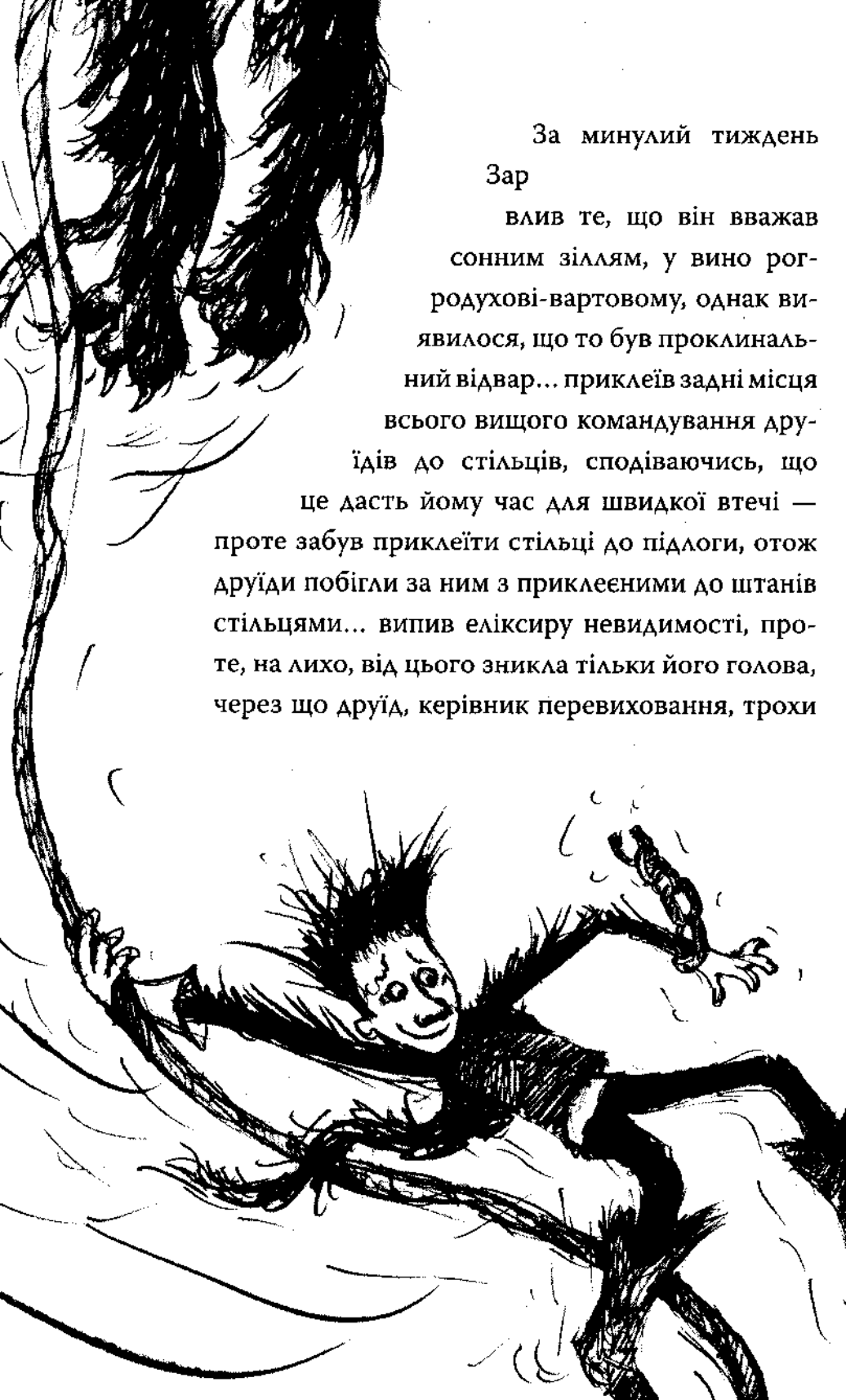
Хлопця звали Зар, і йому дуже-дуже-дуже не варто було там бути.

Він мав бути ВСЕРЕДИНІ в'язниці, а не ЗЗОВНІ її, звисаючи на п'ятдесят ступнів над рівнем моря з вікна камери. Це одне з найголовніших правил щодо в'язниць, і Зар мав би це знати.

Та Зар був не з тих хлопців, що дотримуються правил.

Зар спершу діяв, а вже потім думав, і саме тому опинився в Гормінкрагському реабілітаційному центрі, і саме тому він набув репутації найпротивнішого, найшаленішого хлопця Чаклунського королівства у цілих чотирьох поколіннях.

Отож, якщо ви думаєте, що репутацію можна виправити, то передумайте.

За минулий тиждень
Зар

влив те, що він вважав сонним зіллям, у вино рогородухові-вартовому, однак виявилось, що то був проклинальний відвар... приклеїв задні місця всього вищого командування друїдів до стільців, сподіваючись, що це дасть йому час для швидкої втечі — проте забув приклеїти стільці до підлоги, отож друїди побігли за ним з приклеєними до штанів стільцями... випив еліксиру невидимості, проте, на лихо, від цього зникла тільки його голова, через що друїд, керівник перевиховання, трохи

не зомлів, зайшовши в Зарову камеру, бо подумав, що у в'язницю вторглися безголові привиди...

Жодна з цих неслухняностей не була навмисна. Усі сталися випадково, в процесі його спроби втекти, бо хоч Зар і був хлопець безтурботний і веселий, однак два місяці ув'язнення дещо знизили його високий дух, а буйний чуб трохи похилився од щоденного тиску. Доходило навіть до того, що хлопець часом почував легкий розпач.

Гормінкраг був добре відомий неможливістю з нього втекти, проте Зар не дозволяв таким дрібницям, як неможливість, збивати його з пантелику. І хоч людині ззовні могло здаватися, що Зарове становище вкрай погане, але сам він був собою досить задоволений — як для людини, що теліпається на слабенькій мотузці над морем, що кишить смертоносними потворами — гризопузами, ножеплавцями та бородатими кровощтрихами.

Його широко розплющені очі сяяли радістю й надією.

— Бачите? — триумфально прошепотів Зар до супутників. — А що я вам казав? Усе вдалося блискуче! Ми майже втекли.

